

Aegidius

časopis farnosti svatého Jiljí

www.jirkov.farnost.cz

pro Jirkov a okolí, prosinec 2011 (č.86)

S nadějí vykročme do nového roku 2012

Vánoční bohoslužby

24.12. JIRKOV Štědrý den

24:00 hod. půlnoční mše svatá

25.12. - 26.12. Jirkov mše vždy v 9:00 hodin.

31.12. Jirkov v 9:00 s adorací na poděkování Pánu Bohu za uplynulý rok.

1.1. Jirkov v 9:00 hod. (slavnost Matky Boží)

24.12. **STRUPČICE** 22:00 hod. „půlnoční mše svatá“

25.12. **STRUPČICE** 10:45 hod. mše svatá

1.1.2012 **STRUPČICE** 10:45 hod. mše svatá (slavnost Matky Boží)

* **8.1.** v neděli bude žehnána **Tříkrálová křída**, voda a kadidlo. Malé balíčky s křídou a kadidlem si můžete vzít domů a označit svůj příbytek: K+M+B 2011

* **13. 1.** 04:00 **poutní mše sv.** ve **Filipově u Rumburka**. Zájemci o cestu vikariátním autobusem, nahlaste se včas v sakristii. Odjezd bude v Jirkově od Stavebnin 12.1. přibližně v 23:10 hod. Návrat 13.1. do 10:00 hod.

* V týdnu 18.1.-25.1. se budou konat **modlitby za jednotu křesťanů**.

* Mše svaté se slouží přes zimu **na faře v kapli**: Po-So. Neděle v kostele.

* **Věci do charity** noste na faru po předchozí domluvě (tel. 474659460).

Za rok 2011 bylo pokřtěno 36 nových křesťanů, většinou malých dětí, 10

věřících přistoupilo poprvé ke svátému přijímání, dále byl oddán 1 pár snoubenců a též jsme se rozloučili se zemřelými při 15 pohřbech. Svátost pomazání nemocných přijalo kolem 60 věřících. Farnost navštívil náš otec biskup Jan při žehnání kaple na Svahové a v Lesné a novokněz Vojtěch Dvouletý, OFMCap., který uděloval na Květnově a ve Strupčicích novokněžské požehnání. *Samozřejmě naše farnosti navštívil svatý Mikuláš (ŠŠ) a rozdal na 60 dárků. Den před Štědrým dnem skonala farní pes Rex.*

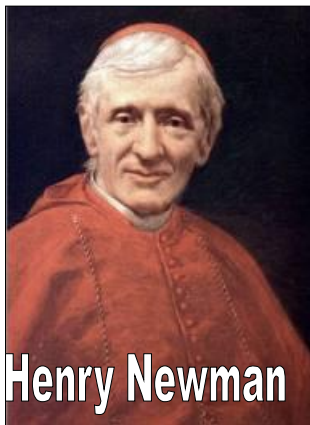

Zlatá svatba manželů Novákových a obnova manželského slibu. (Na obr. manželé při svatém přijímání; na druhém s širokou rodinou—před oltářem svatého Jiljí v kostele v Jirkově)

Vánoční pobyt dětí na faře vedla sestra Imelda, děti hrály různé hry a kdo chtěl, mohl na faře i přespát.

Pokračování krátkých ukávek z knihy **I pokus se počítá** (KNA) od Johna Henryho Newmana, (1801-1890), který se proslavil nejprve jako představitel reformního hnutí v anglikánské církvi, intenzivní studium dějin křesťanství jej však přivedlo až ke vstupu do katolické církve.

Henry Newman

Víra v církvev

Důvěřuj bezvýhradně Boží církvi, i když se tvůj přirozený úsudek od jejího učení liší a svádí tě k tomu, abys zpochybnil to, že učí rozumně a správně. Připomeň si, že úkol církve je náročný a že bude jistě kritizována a pomlouvána, ať už dělá cokoliv. Připomeň si, jak velmi potřebuje, abys jí zůstal věrný a oddaný. Vzpomeň si také, že své zkušenosti nabývala po dlouhých osmnáct (20) století a že má právo požadovat po tobě souhlas

s principy, které prošly tak důkladnou a vítězoslavnou zkouškou. Děkuj jí, že spolehlivě uchovala víru po tolik pokolení, a splň svůj úkol předávat tuto víru pokolením, jež přijdou.

Nenáležíme sami sobě

Nenáležíme sami sobě, stejně jako nám nenáleží nic z toho, co vlastníme. Sami sebe jsme nestvořili a nemáme sami nad sebou svrchovanou moc, nemůžeme být svými pány. Podle stvoření, vykoupení i nového zrození náležíme Bohu, který má na nás trojí nárok. Není snad naším štěstím, když na věc nahlížíme tímto způsobem? A je snad štěstím nebo útěchou myslet si, že můžeme patřit sami sobě?

Mladí a úspěšní lidé si to myslet mohou. Jim může připadat velkolepé, že všechno, jak se domnívají, běží podle jejich přání – že na nikom nezávisejí, nemusí myslet na nic, co přesahuje jejich zrak, nemusí se obtěžovat s vědomím závislosti, zatěžovat se vytrvalou modlitbou a neustálou konfrontací svých činů s vůlí někoho jiného.

Jak ale čas běží, poznávají i oni, tak jako všichni lidé, že nezávislost nebyla stvořena pro člověka, že je to stav nepřirozený. Může vystačit na chvíli, ale nedovede nás bezpečně do konce. Ne, jsme tvorové a jako takoví máme dvě povinnosti: být smířeni a být vděční.

Vzdát se sebe

Sami se změnit nemůžeme, to víme dobře, a známe to i ze zkušenosti. Jen Bůh nás může proměnit, jen on nám může dát touhy, city, zásady, názory a chutě, které proměna vyžaduje. I to víme dobře... Co tedy nám věřícím chybí? Opakuji, je to tato věc: ochota nechat se proměnit, ochota strpět (mohu-li použít to slovo), aby nás všemohoucí Bůh proměnil... Přichází-li však člověk k Bohu, aby byl spasen, pak podstatou pravého obrácení je, pravím, bezvýhradná a bezpodmínečná ochota vzdát se sebe. Právě tento fakt ovšem většina z těch, kdo k Bohu přicházejí, nedokáže přijmout. Chtějí být spaseni, ale po svém vlastním způsobu. Chtějí, abych tak řekl, kapitulovat s podmínkami a zachovat si přitom své statky. Duch pravé víry ale vede člověka k tomu, aby odhlížel od sebe a patřil na Boha, aby nemyslel na vlastní přání, na své zvyky, význam či důstojnost, práva, názory, ale aby řekl: „Odevzdávám se do tvých rukou, Pane. Učiň ze mne, co chceš. Zapomínám na sebe, od sebe sama se odlučuji a sobě umírám. Tebe budu následovat.“ ...Právě takový je hlas pravého sebeodevzdání: „Co chceš, abych udělal? Veď mě svou vlastní cestou, a ať bude jakákoliv, příjemná nebo nepříjemná nebo bolestná, půjdu po ní.“

Pravá velikost

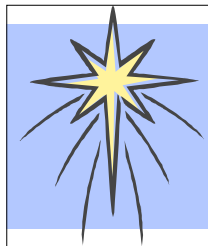
Chceš být velikým? Pak se umenšuj. Existuje tajemný vztah mezi skutečným pokrokem a pokořením se. Sloužíš-li pokorným a opovrhovaným, krmíš-li hladové, pečuješ-li o nemocné, utěšuješ-li zarmoucené, snášíš-li svěhlost, ustupuješ-li před urážkami, strpíš-li nevděk nebo odměňuješ-li se dobrem za zlo, podle Božího řízení získáváš moc nad světem a jsi vyvýšen mezi tvory. Tento zákon ustanovil Bůh, a vykonal tak úžasná díla. Jeho nástroji jsou lidé chudí a pohrdaní, svět jen stěží zná jejich jména. Starají se o to, co svět považuje za bezvýznamné, a nikdo si jich nevšímá.

John Henry Newmann – I pokus se počítá - KNA

MALÁ VÁNOČNÍ ZAMYŠLENÍ

Králové „hledači“

Navykli jsme si psát před datum svého narození hvězdičku, a možná netušíme, kde se to vzalo. To Bůh ohlásil příchod svého jediného Syna hvězdou, samozřejmě přiměřeně velikou, protože to byl Boží Syn. Ale nenapsal ji na papír, ani do žádného dotazníku statistického úřadu. Napsal ji rovnou na nebeskou oblohu!

Ten večer, kdy se objevila na obloze poprvé, se mnozí asi podivili, možná užasli. Ptali se jeden druhého, co si o tom myslet, ale pak šli klidně spát. Jen několik mužů daleko na východě už spát nemohlo. Zvláštní hvězdu vnímali jako nebeské znamení, nedopřála jim pokoje. A tak veliký byl jejich neklid, že se dali do zkoumání, co ta hvězda znamená. Díky tomu se nakonec vydali stovky kilometrů nehostinnou krajinou, aby našli toho, o němž vypovědělo samo nebe.

Jedna starší píseň podtrhuje ten paradox: „Jen moudří přišli ke Králi, aby mu poctu vzdávali – jen zlomek těch, kdo měli jít ...“

I naše narození je velkou událostí; když ne pro nás, tak pro Boha určitě.

Vydat se na cestu

Ve vztahu k Dítěti, které se narodilo v Betlémě, existuje celá škála lidských postojů, a to už od biblických dob. Jednak jsou tu ti, kteří dobře znají Písmo a jeho výklady: učitelé zákona, kněží, horlivci farizeové, zkrátka duchovní „profesionálové“. Ti všichni věděli, že Mesiáš se má narodit v Betlémě, znali mesiánská proroctví. Když však Bůh konečně zasáhne do dějin lidstva, když se jim nabízí, aby se nechali vtáhnout do děje, zůstávají jen vnějšími pozorovateli. Potvrdí sice pravdu o jeho narození, ale nevydají se na cestu. S jejich životem to nakonec nemá nic společného.

Pak je tu dokonce Herodes a další, které příchod Mesiáše úplně vyděsí. Nepečítali s ním, mohl by jim překazit jejich plány – je potřeba ho odstranit. Nakonec jsou tu mudrci z Východu, vlastně pohané, kteří o Mesiáši Izraele nic nevěděli, Písmo nečetli. Ale ve svém srdci měli touhu po pravdě. A nejen to, měli i ochotu vyvodit důsledky, když pravdu poznají: vydat se na cestu.

Všichni jsme denně zváni vstoupit a stále znovu vstupovat do Ježíšova příběhu a stát se jeho součástí. (Jde jen o to: vydat se na cestu.)

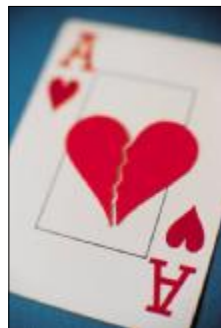

Postoj srdce, nejen slova

Když se Herodes dověděl o narozeném Dítěti, řekl mudrcům: „Jděte a důkladně se na to dítě vyptejte. Až ho najdete, oznamte mi to, abych se mu i já přišel poklonit“ (Mt 2,8). Že by se chtěl poklonit Mesiáši?

Naše slova někdy nemusejí znamenat vůbec nic. Můžeme říkat co chceme, ale nakonec rozhoduje jen to, co máme skutečně v srdci. I samotná gesta mohou klamat, když neodpovídají postoji srdce.

Buď budeme mít touhu, abychom se Bohu skutečně poklonili, nebo si na to budeme jen hrát. Buď se před Pánem skutečně pokoříme a nabídneme mu svoje srdce, nebo o tom budeme jen mluvit... Můžeme i sklánět hlavu, a naše srdce přitom zůstane celou mši svatou tak pyšně vztyčené, že blízkost Boží vůbec neprožije. Buď půjdeme na mši svatou s touhou, abychom před Bohem složili všechno, co máme: své vlastní „kadidlo, zlato a myrhu“, a především sami sebe, nebo budeme pokaždé odcházet stejní. Můžeme se totiž setkat s Kristem, a to i tím nejdůvěrnějším způsobem skrze eucharistii, a přesto zůstat nezměnění.

Pokora a vydanost

„Spatřili dítě s jeho matkou Marií, padli na zem a klaněli se mu. Otevřeli své pokladnice a obětovali mu dary...“ (Mt 2,11)

Tři králové nejspíš čekali úplně něco jiného, přesněji někoho jiného. Nalezli ovšem bezbranné malé dítě, narozené ve chlévě, a přesto mu dávají královské dary. Museli to být lidé pokorní, svobodní od svých představ, jak by měl Bůh jednat, jak by měl vypadat a co by měl říkat.

Pokora a vydanost jsou nezbytné postoje srdce, chceme-li se přiblížit k Bohu. Ano, Bůh se nám může představit způsobem, jaký jsme nečekali, jednat s námi tak, jak jsme si nepředstavovali, říkat nám slova, která nás překvapují. Ale on je Král. Jakmile ho poznám, skloním se před ním a dám mu všechno, co mám – včetně svých představ o něm nebo o svém životě. Podle postoje pokory a vydanosti se pozná, jestli jsem se s ním opravdu setkal jako se svým Bohem a Pánem. Ano, možná jsme ho čekali úplně jinde a jinak. Ale pokud se s ním setkáme jako s živým Pánem, začneme odkládat i svoje falešné představy o Bohu a s radostí mu předáme kormidlo svého života.

A vrátili se jinou cestou...- po setkání s živým Bohem stejnou cestou jít nelze.

Vojtěch Kodet –Hledám tvou tvář- KNA

Masmédia z nás činí diváky, ale všichni jsme herci - úloha Panny Marie

Co nám Maria říká? Co připomíná svou přítomností nám všem? Připomíná, že „tam, kde se rozmnožil hřích, tam se v míře ještě daleko štědrější ukázala milost“ (Řím 5,20) – jak píše apoštol Pavel. Ona je Neposkvrněnou Matkou, která také lidem naší doby opakuje: Nemějte strach. Ježíš přemohl zlo; potřel ho u kořene a vysvobodil nás z jeho nadvlády.

Jak mocně potřebujeme tuto krásnou zprávu! Každý den je totiž zlo prostřednictvím tisku, televize, rozhlasu vyprávěno, opakováno, zesilováno; pěstuje v nás návyk na ty nejhrůznější věci, činí nás necitelnými a určitým způsobem nás intoxikuje, protože negativa nejsou odstraňována a den za dnem se hromadí. Srdce se zatvrzuje a myšlenky se zachmuřují. Toto město (nejen Řím) potřebuje Marii, která svou přítomností hovoří o Bohu, připomíná nám vítězství milosti nad hříchem a nabádá nás, abychom i v těch lidsky nejobtížnějších situacích doufali....

Město, drazí bratři a sestry, to jsme my všichni! Každý přispívá k jeho životu a k jeho morálnímu klimatu v dobrém, nebo ve zlém. Srdcem každého z nás prochází hranice mezi dobrem a zlem a nikdo z nás se nesmí domnívat, že má právo soudit druhé, nýbrž každý má cítit spíše povinnost sám se polepšit! Masmédia jsou nakloněna vzbuzovat v nás pocit, že jsme „diváky“, jako by se zlo týkalo jenom těch druhých a jisté věci jako by se nám nikdy nemohly přihodit. Jsme však naopak všichni „herci“ a naše jednání má v dobrém či ve zlém vliv na druhé.

Často si stěžujeme na znečištění vzduchu, který je v jistých oblastech nedýchatelný. To je pravda: je zapotřebí snahy všech, aby se město stalo čistším. Nicméně existuje jiné znečištění, méně vnímatelné tělesnými smysly, ale stejně nebezpečné. Je to znečištění ducha; to dělá naše tváře méně usměvavé, zachmuřenější a vede k tomu, abychom se mezi sebou nezdravili a nedívali se vzájemně do tváře... Město je tvořeno tvářemi, ale kolektivní dynamika v nás, bohužel, může zbavovat vnímavosti k jejich hloubce. Všude vidíme jenom povrch. Osoby se stávají těly a tato těla ztrácejí duši, stávají se věcmi, předměty bez tváře, které lze zaměnit a spotřebovat.

Neposkvrněná Maria nám pomáhá znovu objevit a bránit hloubku osob, protože v Ní je průzračnost duše v těle dokonalá. Je ryzostí osobně: v tom smyslu, že v ní jsou duch, duše a tělo plně soudržné navzájem i spolu s Boží vůlí. Madona nás učí otevřít se působení Boha a hledět na druhé, jako a ně hledí On: od srdce. A hledět na ně milosrdně, s láskou, s nekonečnou něhou, zvláště na ty nejpouštěnější, nejvíce pohrdané, zneužívané...

Chci vzdát veřejně hold všem, kteří se tiše, nikoli slovy, ale skutky snaží praktikovat tento evangelní zákon lásky, který posunuje svět kupředu... Muži i ženy každého věku, kteří pochopili, že nic neprospěje odsuzovat, stěžovat si, vzájemně se obviňovat, ale že mnohem platnější je odpovědět na zlo dobrem. Tím se věci mění; nebo lépe, mění se osoby, a následně se pak lepší společnost...

Dopřejme sluchu Mariinu hlasu. Slyšme její tichou, ale naléhavou výzvu. Každému z nás říká: Kde se rozmnožil hřích, tam se v míře daleko štedřejší může ukázat milost, vycházející právě z tvého srdce a tvého života! A město i celý svět bude krásnější, více křesťanské, lidštesjší. Díky, svatá Matko, za toto tvé poselství naděje. Díky za tvou tichou, ale výmluvnou přítomnost v srdcích našich měst. Neposkvřněná Panno, oroduj za nás!

(Promluva Benedikta XVI. – kráceno)

Josef Říha : Vánoční legenda

Přišlo ke mně dítka – bída z tváří zela
Tichou prosbu očí slza provázela:
„Maminka nám stůně, o dáreček prosí
Hladovíme všichni, nazí jsme a bosí.“

Chtěl jsem zakřiknout je: „Takou každý hude.“
Náhle však jsem vzpomněl na děťátko chudé
Na betlémské Dítka, jak je v stáji zebe,
A přece mu patří celá zem i nebe.

Vzpomněl jsem si Krista právě v onu dobu,
Jak své požehnání leje na chudobu.
Přede mnou stál smutný, prosil ústy dítka –
V jeho očích slza, na rtu jeho výtka.

Ve víru víry – Ignác Mucha (KNA)

Putování

Jedny Vánoce jsem se zúčastnil zajímavé farní akce – putování setmělým městem s rozžatým betlémským světlem. V předvečer Štědrého dne se nás sešlo pár desítek lidí nejrůznějšího věku na místě rozdávání betlémského světla a pak jsme se společně vydali na dvanáctikilometrovou pouť, která končila u našeho kostela. Každý z nás si nesl nějakou lucerničku nebo lampičku, v níž hořel plamínek světla, který nám někdo jiný dovezl až z Betléma. A my jej temnotou nesli zase dál. Byl večer, ticho, všude kolem zima, sychravo, nevlídno a tma.

Občas jsme plamínek světla předali někomu na ulici. Jindy jsme zastavili u nějakého domu a světlo předali někomu z jeho obyvatel. Sem tam někomu z nás světlo zhaslo; tehdy mu posloužil plamen světla od ostatních. Občas někdo klopýtl nebo uklouzl na náledí. Někomu se tak po cestě dokonce rozbila lampička, takže se potom střídal v nesení světla s někým jiným. O plamen světla jsme se tedy dělili s dalšími lidmi, ale i navzájem mezi sebou. Několikrát jsme se zastavili, abychom si krátce odpočinuli.

Každý z nás zde na zemi je vlastně poutníkem, někdy tmou a zimou. Každý z nás dostal při křtu plamen světla, aby jej uchoval a předával dále. Každému z nás plamen někdy skomírá, či dokonce zhasne. Každý občas klopýtne. Někdy máme světla na rozdávání, jindy ho potřebujeme přijmout od druhých... Pořád jde však o to, abychom neztratili směr a nenechali zhasnout plamen, abychom zůstali nositeli i dárci obdrženého světla. Někdy to něco stojí. Ale obdržíme i radost, kterou svět nemůže dát!

Šťastnou cestu!

Proč se Bůh rozhodl pro pastýře?

Byli jsme tehdy v době adventu jedinou rodinou, která přišla do restaurace s malým dítětem. Posadila jsem malého Honzíka na vysokou dětskou židličku, kolem nás se všichni tiše bavili. Najednou Honzík vykřikl s velikou radostí: „Ahoj, ty!“ Zavrtěl se a začal se hihňat s pozorností upřenou na muže v roztrhaném a špinavém kabátě. Jeho kalhoty byly hodně plandavé, se zipem jen do poloviny. To, co mu zakrývalo prsty na nohou, měly být boty. Jeho košile byla špinavá, vlasy rozčuchané a neumyté, vousy jako strniště ponechané svému osudu...

Byla jsem sice ještě ve vzdálenosti, ve které nebylo možno cítit zápach, ale byla jsem si naprosto jistá, že zapáchal. Najednou vidím, jak mává na mého vyfintěného syna. „Nazdar chlapče, vidím tě!“ volal tento muž směrem k našemu Honzíkovi. Můj manžel a já jsme opravdu nevěděli, jak se v té chvíli zachovat. Neunikly nám zvědavé pohledy lidí sedících u vedlejších stolů. Honzík se však velice smál a opětoval pozdravy otrhaného muže: „Ahoj, pane!“

Konečně nám donesli naše oblíbené jídlo. Starý zarostlý chlápek si mezitím objednal topinku s pivem. Přitom volal na Honzíka: „Znáš lepší jídlo?“ Všichni dávali svým způsobem najevo, že tahle komunikace s naším malým synem jim není zrovna moc příjemná. I můj manžel a já jsme se cítili velice trapně a rozpačitě. Honzík, náš milý synek, naopak předváděl všechny svoje dětské blbinky, kterými chtěl upoutat pozornost onoho muže. Konečně jsme dojedli a manžel odešel zaplatit, já jsem vzala Honzíka a šla s ním pomalu ke dveřím. Onen starý muž zaujal postavení mezi mnou a dveřmi. V té chvíli jsem vyslala směrem k Bohu hlubokou, velice upřímnou, letmou modlitbu: „Pane Bože, dovol mi projít tak rychle, aby se ten muž nemohl začít bavit se mnou a s Honzíkem.“ Ve chvíli, kdy jsme se míjeli, dříve, než jsem stačila zareagovat a zabránit mu v tom, Honzík se doslova „vyšrouboval“ z mého objetí a skočil do mužovy náruče. Udělal to s naprostou důvěrou, láskou a oddaností. Položil svoji malou hlavičku na mužovo rámě. Mužovy oči se zavřely a já jen viděla proud slz stékajících po mužově tváři. Jeho staré ruce, plné bolesti a těžké celoživotní dřiny, jemně, velice jemně hladily jeho zádičku. Kolébal jej ve své náruči. Potom se jeho oči otevřely a zpříma se zadívaly do mých. Muž mi najednou říká jasným hlasem: „Starejte se s láskou o toto dítě!“ Ani nevím, jakým způsobem jsem byla schopna říci z hrdla, ve kterém mi ležel balvan: „Ano, budu se starat...“ Potom mi muž předal Honzíka a s hlubokým dojetím řekl: „Bůh vám žehnej, maminko, dala jste mi ten nejkrásnější vánoční dárek.“ Nevěděla jsem, co se to se mnou v té chvíli děje. Běžela jsem rychle k autu, kde na nás čekal manžel. Nevěděl, co se stalo, když mě viděl, že do auta nastupuji plačící a volající: „Bože, můj Bože, odpusť mi to, odpusť mi to...“

Ten otrhaný starý muž mi bezděčně a přece tak výmluvně připomněl slovo: „Nebudete-li jako děti, nevejdete do Božího království.“

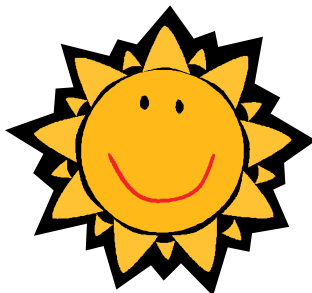
Maria s Ježíškem

(Upraveno podle skutečné události - BTM)

Také se těšíte na Vánoce? Na čas, kdy si můžete odpočinout od svých každodenních povinností? Jak se však vyhnout předvánočnímu shonu, nervozitě, vzájemnému nepochopení a podrážděnému chování, které nás často připraví o pravou sváteční náladu? Vyzkoušejte osvědčené zásady – pět klíčů, které Vám otevřou tu pravou vánoční pohodu, opravdový zážrak Vánoc. Svým blízkým tak připravíte ten nejkrásnější dárek.

ZAČIT ÚSMĚVEM

Váš úsměv je pro ostatní znamením dobré vůle. Potěší všechny, kteří Vás potkají. Srdečný úsměv říká: „Mám tě rád a rád tě potkávám.“ I když Vám zrovna nemusí být do smíchu, poproste Pána, aby Vám do srdce vložil radost a pokoj a nenechte se ničím okrást o dobrou náladu. Vzpomeňte si na pěkné chvíle svého života, zaposlouchejte se do povznášejících tónů hudby... ať se Vaše srdce i mysl rozradostní a Vaše okolí to začne vnímat. Nejprve zkuste každý den alespoň jednomu člověku udělat radost svým úsměvem. - Kéž se Vám to stane postupně radostnou samozřejmostí.

POZORNĚ NASLOUCHAT

Umění naslouchat druhému platí stejně v rodinném i společenském životě. Naslouchání není zdaleka jen pasivní mlčení, ale je formou určité aktivity. Víme, že Pán Bůh nám aktivně naslouchá, kdykoliv k němu přicházíme v modlitbě se svými problémy. Snažme se i my věnovat maximální pozornost lidem, se kterými hovoříme. Ať vnímají, že jsme zde v tuto chvíli pouze pro ně.

Budou odcházet s pocitem, že to byl ten nejskvělejší dialog, který kdy vedli. I nejdramatictější kritik bývá obměkčen a stává se příjemným, když má vedle sebe trpělivého a přívětivého posluchače.

OCENIT A POVZBUDIT

Všimli jste si, co s lidmi udělá, když je upřímně pochválíte a patřičně oceníte? Kolem nás žije mnoho lidí, kteří se nedočkají ocenění za celý svůj život. Jejich poctivou práci často bereme jako samozřejmost.

Každý člověk však touží po ocenění. Na každém se najde něco, za co jej můžeme upřímně pochválit. Vždyť pochvala nikoho nezarmoutí, ale potěší, povzbudí. Už před dvěma tisíci lety nás Ježíš nabádá :“ Jak chcete, aby lidé jednali s vámi, tak i vy ve všem jednejte s nimi!“

NABÍDNOUT POMOC

Citlivě a taktně povzbuzujte lidi kolem sebe k tomu, aby se nezdráhali hovořit o sobě. O tom, co prožívají, co je zajímavé, co je trápí... Každý člověk má své problémy a potřebuje slyšet dobrou radu, vnímat empatii, jak se dnes říká. Pokud je to ve Vašich silách a možnostech, nabídněte i praktickou pomoc. Velkou pomocí je již to, že projevíte zájem.

NIKOHO NEODSUZUJTE

Názory jiných berte na vědomí, i když s nimi nesouhlasíte. Nikoho zbytečně nekritizujte. Pokud již musíte upozornit na chyby, udělejte to tak, aby se dotyčný necítil méněcenný, poníženy. Místo odsuzování se snažte pochopit důvod jednání. Soud ponechte Bohu, ten jediný vidí do našich srdcí a zná naše možnosti a pohnutky. Podráždění lidé s věčně kritickým postojem často strádají nedostatkem lásky, něhy a porozumění. Ten, kdo rozumí příčinám jednání druhého člověka, dokáže také snadněji odpustit.

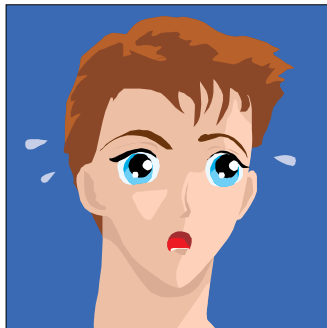
Těchto pět pravidel je klíčem k lidskému srdci. Zkuste se jimi řídit nejen o Vánocích, ale po celý rok. Obdarujete druhé více, než si myslíte. Obdarujete však i sami sebe. Získáte mnohem více přátel než doposud a začnete naplno prožívat kouzlo lásky a porozumění.

(Podle BTM)

Jak mohl Bůh něco takového dopustit?

(K zamyšlení)

DOPOUŠTÍ BŮH ZLO? Tuto otázku položila po tragických událostech 11. září v New Yorku reportérka americké televizní stanice CBS Anne Grahmové, dceři známého evangelisty Billyho Grahama. Ta odpověděla: „Věřím, že Bůh je touto tragédií hluboce zarmoucen, zrovna tak, jako my. Po léta však naši zemi říkáme Bohu, aby odešel z našich škol, vlády a z našich životů. A protože je gentleman, tiše se stáhl do ústraní. Jak od něho můžeme očekávat, že nám požehe, že nás bude chránit, když chceme, aby nás nechal na pokoji?”

Přinášíme vám několik názorů samotných Američanů na to, co všechno změnilo jejich společnost. Společnost, která kdysi svoji ústavu postavila na Bibli a víře v Boha.

Myslím si, že to všechno začalo, když Madeline Murray O'Hairová rozpoutala v 70. letech kampaň proti modlitbám ve školách. Přes odpor a protesty své požadavky nakonec prosadila. A my jsme se s tím smířili. Někdo řekl: „Ve škole by se neměla číst Bible.“ Bible, která říká „Nezabiješ, nepokradeš... ale milovat budeš bližního svého jako sám sebe“. Ani tomuto návrhu jsme se neubránili a Bible zmizela ze škol.

Potom známý dětský psycholog Dr. Benjamin Spock přišel s tvrzením, že rodiče by neměli děti tělesně trestat, když neposlouchají, protože tím deformují jejich osobnost a mohli by poškodit jejich sebevědomí. A my jsme řekli: odborník jistě ví o čem mluví. Tak jsme přijali i tento názor. (Mimoходом – syn Dr. Spocka spáchal sebevraždu). Další řekl: „Také učitelé a ředitelé škol by neměli trestat naše děti, když neposlouchají.“ A rodiče tento návrh podpořili. Ředitelé škol proto nařídili, že se už žádný učitel nesmí studentů ani dotknout, i když neposlechnou, protože školy nechtějí mít špatnou pověst a už vůbec nestojí o to, aby je někdo žaloval. A společnost souhlasila.

Pak zase někdo řekl: „Nechme naše dcery podstupovat potraty, pokud si to přejí. Ani to nemusí doma říkat svým rodičům.“ A my jsme řekli: „Proč ne? Proč bychom měli omezovat jejich práva?“ Pak nějaký chytrý člen školní rady řekl: „Kluci jsou kluci, stejně si vždycky budou dělat, co chtějí. Tak

proč bychom jim nemohli dát kondomy, ať si užijí zábavy podle libosti? Vždyť rodičům nemusí říkat, že je dostali ve škole.” Pak nějaký vysoký vládní představitel řekl: „Není důležité, co děláme v soukromí. Ať si každý dělá co chce, včetně prezidenta. Pokud vystupuje slušně na veřejnosti a v práci, je úplně jedno, co dělá v soukromí.”

Potom někdo přišel s nápadem vydávat časopisy s obrázky nahých žen s tvrzením, že jde jen o obdivování krásy ženského těla. Pak to šlo ještě mnohem dál a někdo začal zveřejňovat obrázky nahých dětí. A dnes je vše zcela běžné a volně každému přístupné na internetu. Máme to zakazovat? Vždyť máme svobodu projevu...

A pak producenti zábavného průmyslu řekli: „Udělejme televizní show a filmy, které propagují hrubost, násilí a sex. Nahravejme hudbu, která opěvuje znásilňování, drogy, vraždy, sebevraždy a satanismus.” A my jsme řekli: „Vždyť je to jenom zábava, to nemá žádný nepříznivý vliv. A navíc, nikdo to nebere vážně.”

A teď se ptáme sami sebe, proč naše děti nemají svědomí, proč nedokážou rozlišovat mezi správným a špatným a proč jim nevádí zabíjet cizince, spolužáky a sami sebe. Stačí o tom jen trochu přemýšlet, a dojdeme k závěru: sklízíme, co jsme zaseli...

Je zvláštní, jak je pro nás jednoduché vyhodit Boha na smetiště a pak se divíme, proč svět spěje do záhuby. Je zvláštní, že se surovost, vulgárnost a násilí volně šíří všemi médii, ale zprávy o víře, lásce a naději se k nám téměř nedostanou. Je zvláštní, že věříme tomu, co říkají noviny, ale zpochybňujeme to, co říká Bible. Je zvláštní, že někdo může říct „věřím v Boha“ a přitom se k němu dál obrací zády. Je zvláštní, jak někdo může chodit v neděli do kostela, ale ve všední den nikdo nepozná, že je křesťan. Je zvláštní, že se víc starám, co si o mě myslí lidé, než co si o mě myslí Bůh. Je zvláštní, že jsme rychlí někoho soudit, ale sami soudy druhých nepřijímáme.

Je zvláštní, že každý chce mít zajištěné nebe aniž by musel věřit, přemýšlet, nebo dělat cokoli, co říká Bible.

Podle BTM

Historické zastaveníčko

Německy: **Neuhaus**. Původně zde byl roku 1779 založen poplužní dvůr červeno-hrádeckého panství. Obyvatelé patřili pod faru v Kalku. Později **myslivna** s byty revírníka a adjunkta a jejich kanceláře. V patře měla vrchnost pokoje, využívané při honech. Opodál byla ještě hájovna a malý domek s věžičkou, jejíž zvon dával vždy v poledne znamení lesním dělníkům.

Ve **Starém rybníku** u Nového Domu chovala vrchnost pstruhy. Čas od času býval rybník vyloven a vypuštěn. Vodou ze Starého i Nového rybníka byl posilován tok Kameničky také při plavení dřeva.

V prostoru jižně od Jindřichovy Vsi stávaly pravděpodobně ve 13. století dosud nelokalizované **sklářské hutě**. Partie severně od Nového rybníka byly kdysi těženy a samotný Nový rybník vznikl zatopením části bývalého doloviště. Národní přírodní rezervace **Novodomské rašeliniště** má celkovou výměru asi 574 ha. Čtvrtohorní organické rašelinné sedimenty zde mají mocnost až 7 metrů! Novodomské rašeliniště je součástí velkého komplexu rašelinišť, která jsou zahrnuta do **ptačí oblasti** Novodomské rašeliniště - Kovářská. Ptačí oblast byla vyhlášena z důvodu ochrany tetřívka obecného a žluny šedé. Dnes je myslivna v soukromých rukách, nicméně podél rybníků i rašelinišť vás spolehlivě provede síť turistických tras.

Nový Dům

Starý rybník

